

Forpligtelser, hvorpaa de indgaa, før de afslutte og underskrive Kontrakten. Spørgsmaalet om, hvordan Budgangen skal besørjes i Sygdomstilfælde, beror altsaa ikke paa Administrationens, Postvæsenets Afgørelse og Beslutning, men den er et Led i en Kontrakt, der er sluttet mellem Postvæsenet og hvert enkelt Postbud. Det er kendt af enhver Mand, der afslutter Kontrakt om at blive Landpost, at dette er en af de Ting, han indgaaer paa, og for hvilke Statskassen, Postvæsenet paa den anden Side yder ham Lønning m. v. Men trods denne klare og bestemte Betingelse i Kontrakten, trods det, at ethvert Landpostbud indgaaer paa, at i Sygdomstilfælde stiller han en Mand eller en Person, der er fyldt 18 Aar, i sit Sted, har Postvæsenet vist fuld Villighed til at hjælpe der, hvor en længere Sygdom vilde gøre det føleligt for et Landpostbud at holde Stedfortræder. Man begyndte i 1895 med at vise den Villighed at yde Sygehjælp, idet man bestemte, at i Sygdomstilfælde, der strække sig over en Maaned, betaler Postvæsenet Forskellen mellem, hvad Budet har betalt sin Stedfortræder samt til Læge og Medicin, og hvad han har oppebaaret af sin Sygekasse. Det sidste er 1 Kr. 50 Øre daglig. Det er altsaa en ren Gave til Landpostbudene, men en Gave, som Postvæsenet — og sikkert med dette høje Tings fulde Billigelse — gerne yder, yder som en Hjælp til Selvhjælp. Man er derefter gaaet Skridt for Skridt videre. Man begyndte, som sagt, i 1895 med at sige, at i Sygdomstilfælde over 1 Maaned træde vi støttende til og betale alt, hvad det har kostet ud over, hvad Budet har faaet fra Sygekassen. I 1899 nedsatte man det til 14 Dage. Og heller ikke her passer det ærede Medlems Udtalelse om, at man afviser Landpostbudenes nu sidst fremsatte Ønsker, idet jeg efter Modtagelsen af den sidste Henvendelse med Hensyn til Sygehjælp har nedsat Tidsrummet til 7 Dage. Under 12. Februar d. A. er det meddelt alle Posthuse, at fremtidig udbetale de hver Landpost, der har været syg 7 Dage eller derover, alt det, som hans Udgifter til Stedfortræder, til Læge og Medicin har oversteget, hvad han har faaet udbetalt af sin Sygekasse. Saa vidt jeg kan forstaa — thi det fremgaar jo ikke af Forslaget, og jeg forstod heller ikke ret det ærede Medlems Motivering —, er det Forslagsstillernes Mening, at denne Bestemmelse skal forandres til, at Postvæsenet, saa snart en Landpost har været syg een Dag, skulde betale hans Stedfortræder. Det mener jeg

nu rigtignok vilde være at gaa alt for vidt og det vilde medføre adskillige Betæneligheder. Det ærede Medlem udtalte, at det ofte var vanskeligt for et Landpostbud at skaffe sig en Stedfortræder, naar han var syg en enkelt Dag. Men hvad saa for Postvæsenet? Sikkert vilde Følgen blive, at det næste Skridt blev, at det var Postvæsenet, der selv skulde finde og skaffe en Stedfortræder til Stede. Det kunde vel nogenlunde let ske i de større Provinsbyer, men ved de smaa Posthuse og Brevsamlingssteder, hvorfra der udgaaer Landpostbude, vilde det naturligvis for Postvæsenet medføre den største Vanskelighed og ofte være ret uoverkommeligt. Det er dog ganske naturligt og rettest, at det er Landpostbudet, der skaffer sin Stedfortræder. Jeg har altsaa imødekommet Landpostbudene ved at nedsætte den Tid, hvor de selv maa bære de af Sygdommen følgende Udgifter, fra 14 til 7 Dage. Skulde det være, kan man jo ogsaa en Gang gaa endnu lidt længere ned, men det vilde være alt for vanskeligt og betænkeligt, om Postvæsenet skulde skaffe og betale Stedfortræder, hver Gang en Landpost er syg en enkelt Dag og bliver borte fra Tjenesten. Og ved en kortvarig Sygdom er det jo heller ingen følelig Byrde for Landposten; fra Sygekassen faar han 1 Kr. 50 Øre daglig, og naar den sædvanlige Betaling for en Stedfortræder er 2 Kr., saa bliver Forskellen, naar det gælder nogle Dage, ikke følelig. Men naar man kommer op over 1 Uge, kan det blive føleligt, og saa er det, at Postvæsenet træder til og yder denne Hjælp til Selvhjælp, der sikrer mod, at Postbudet kommer til at betale mere, end hvad Sygekassen udbetaler ham. Jeg finder, at denne Ordning er meget god og rimelig over for Landpostbudene.

Ordføreren (Blem): Den højtærede Minister har nu klargjort Forholdene og vist, hvorledes det stiller sig med Hensyn til Landpostbudenes Lønninger, og jeg har derfor ikke ret meget at tilføje, men jeg synes dog ikke, jeg ganske kan tie stille til, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet udtalte, for Meningen med disse Udtalelser var jo egentlig den, at de Herrer have Æren for alt, hvad der bliver gjort for Smaafolk her i Landet, og at de alene have Villie til at gøre noget videre. Det er dog ikke ganske Tilfældet. Lad os se paa, hvad vi have gjort for Landpostbudene. For 4 Aar siden tog Finansudvalget Spørgsmaalet om Landpostbudene op med den daværende Indenrigsminister, hvorefter der